

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 770/2021
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР Самостална трговинска радња VIVA PLUS, ..., чији је пуномоћник Игор Божићевић, адвокат у ..., против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 5.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 3542/21 од 13.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 24. фебруара 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 3542/21 од 13.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда бПж 3542/21 од 13.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 1П 528/2021 од 10.03.2021. године, у ставу првом изреке утврђено је да је ништав део одредбе 3.5. Обавезних елемената уговора о кредиту – Прилог 1. од 16.10.2018. године, коју у складу са чланом 1. Уговора о кредиту број .. чини његов саставни део, који гласи: „Накнада за обраду Захтева за коришћење средстава кредита. Корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати Банци накнаду, на дан пуштања кредита у течај, у висини 1,00% од износа кредита одређеног у тачки 2.3. овог Прилога, што укупно износи 5.000,00 РСД“. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 5.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 16.10.2018. године до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан

је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 21.300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 3542/21 од 13.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку. Тужилац је поднео одговор на ревизију, те определио захтев за накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију и судске таксе на ревизију.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, а они могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 21.01.2021. године ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа. Вредност предмета спора износи 5.000,00 динара, а што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 42,52 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. истог члана. Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова у вези са поднетим одговором на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**